

vrstvou prachu a sazí. Ale v krámku měl zboží pořád dost, a dopoledne tam proto bylo vždy nabito hospodyněmi.

Pan Humprejz byl nadšeným přívržencem Goliáše, dělal si tabulku fotbalové ligy, sázel malé částky na nedělní výsledky, uměl pískat na prsty, v řeči měl pořád plno šprýmovných poznámek a průpovědek – a když začínaly jarní dny, byl jeho krámkem první, kde se daly koupit kuličky.

Jaro Jindra ovšem ještě v Řásnovce nezažil. Ale jinak pana Humprejze už znal, kolikrát si zde kupoval housky před schůzkou. A dnes poprosil o něco úžasného, co ho napadlo dopoledne v dílně: zda by si do jeho poloprázdného výkladu klub mohl dát svou vývěsní desku!

„Jen si to přineste, hoši,“ řekl ochotně, ba skoro nadšeně pan Humprejz. „A třeba každý den si desku můžete měnit! Ať žije Stráž Řásnovky!“

Jindra nadšeně vyběhl z krámku. To bude pro kluky překvapení!

Ale mnohem větší překvapení čekalo jeho.

U Modrého kamene mu Otík vyběhl naproti s křikem: „Klubovna! Jindro, je klubovna! Opatřil jsem klubovnu!“

Jindra se ocitl několika skoky u hochů. Otík se vyšvihl hrdě na Modrý kámen a chrлил ze sebe radostně:

„Lidičky, to je překvapení! Chtěl jsem vás napínat a říct vám to až na konci schůzky – ale já to nevydržím! Tak poslouchejte: můžeme mít něco jako klubovnu. U nás v domě! Na chodbě u půdy! Je to tady za rohem.“ Nemusel ani říkat, kde to je. Všichni věděli, kde Otík bydlí.

„Jen aby to nebylo zase takové jako tady u Míry!“ řekl napolo radostně i zase s obavami Jindra. Ale hned toho litoval, když viděl, jak se Míra rozpačitě zatvářil při vzpomínce na svou tetu.

„Nebojte se!“ burácel Otík. „Nic se nemůže stát! Nebude tam také žádné uklízení! Je to takový kout v chodbě, víte – s oknem, chodí se tam na půdu...“

Za jeho vysvětlování už běželi do jejich domu.

Jako všechny ostatní domy v této části Řásnovky byl i tento starý, třípatrový. Měl ještě schody z měkkého kamene s ošlapanými hranami. Z ulice vedly ke schodišti dvoje dveře. Ty se nyní na podzim oboje zavíraly, a tak v domě bylo i na chodbách teplo.

Otík vedl hochy po schodech stále výš. Běželi rychle, ale tiše. Od druhého patra byly schody dokonce dřevěné a také stěny schodiště byly vykládány dřevem. Zeď tedy vlastně nebylo vidět.

Otík tlumeně hovořil: „Tatínek to vyprosil u pana domácího. Když nebudeme dělat darebáctví, tak tam můžeme být, kolikrát do týdne chceme!“

Konečně nad třetím patrem, kde byly poslední byty nájemníků, po dalších dvanácti schodech přišli k prostoru velkému asi třikrát čtyři metry. Odtud vedly úzké dřevěné schody k železným dveřím, za nimiž už byla půda domu.

I tady byly stěny obkládány světle hnědým dřevem a okno mělo dvojitou okenici. Bylo zde ještě tepleji než v nižších patrech, protože teplý vzduch, který sem z dolejších pater stoupal, nemohl nikudy unikat.

„Tady si můžeme natlouct hřebíky do dřeva a pověsit na ně klubovní vývěsky!“ rozhazoval rukama Otík.

„A co stůl a židle?“ řekl Jindra.

„Budou! Budou!“ pokračoval sebevědomě Otík. „Tady dole z hostince! Už jsem se na to ptal!“

Z okna bylo vidět rozsáhlý vnitřek domovního bloku, podobnou změť dvorků, zahrádek, zídek a kůlen, v jakých Jindra strávil noc v Řásnovce po útěku z domova.

Hoši byli čím dále tím více vším nadšeni.

Teď už se nemusí trást, zda bude pršet nebo nevyžene-li je domovník z průjezdu domu. Tady bude jejich království!

Vydali se hned dolů pro stůl. Pan hostinský je zavedl do kuželníku na dvůr a hoši si mohli vybrat, který chtěli. Dokonce dva. A židle.

Otík přinesl hadr a všechny židle i stoly čistě otřeli. Do večera měli všechno připraveno.

Když zasedli k první klubovní schůzce, která se konala u stolu, byli všichni slavnostně naladěni a slibovali si, že nikdo klub neopustí, děj se co děj!

Žlutá záře přenosné petrolejové lampy, kterou opatřil rovněž Otík, ozařovala tváře hochů a kreslila po zdech strašidelné stíny za jejich zády.

A uprostřed na stole mezi sešity a papíry leželo všech dvanáct šišek ze Skalních roklí.

V pozdějších dnech si chlapci klubovnu všelijak zdokonalovali. Tak Míra za Říšovy pomoci sem dopravil veliký dřevěný kufr, který velikými šrouby z vnitřku připevnili jednou stranou ke stěně do kouta.

Do tohoto kufru pak ukládali po každé schůzce všechny klubovní věci, knížky, vývěsky ze stěn i petrolejovou lampu, načež kufr zamkli.

Dospělých obyvatel domu se nemuseli sice obávat, ale v domě bydlel menší neposedný chlapec zvaný Myšátko, a ten byl schopen všeho.

Myšátko dostal jméno podle svého otce, jemuž chlapci z celé ulice říkali pan Myš, protože měl malá blýskavá očka těsně vedle sebe u kořene nosu, a nadto ještě podivně kupředu protáhlý obličej, jdoucí takřka do špičky jako hlava myši. I Myšátko měl podobný rys ve tváři. Zatímco paní Myšová byla docela milá a hodná paní, pan Myš byl postrachem celého domu, s každým měl nějaké sváry.

Zle by se asi dařilo klubovním vývěskám, kdyby se dostaly Myšátkovi do praciček! A klub měl tolik vývěsek! Jindra přinesl spousty malých i větších prkének, odřezků z velkých dlouhých prken. Hrany prkének pěkně ohladil dokulata a nahoru přibil provázek na zavěšení.

A potom společnými silami linkovali a psali vývěsky. Do jedné zaznamenávali účast na klubovních podnicích, jiná byla na zapisování ulovených bobříků (třináct těžkých zkoušek, v nichž hoch má dokázat, zda je statečný, dovedný, pracovitý, čestný atd.). Zvláštní vývěska byla pro záznamy společných dobrých činů, jež klub někomu cizímu prokáže.

Několik prkének stejné velikosti sloužilo k vyvěšování kreseb a článků ze zálesáckého světa. Jindra je psal a kreslil podle roztrhané vzácné příručky. Byly tam zvířecí stopy ve skutečné velikosti, návod k určení světových stran podle slunce a hodinek a mnoho jiných věcí. Na čtvrtky papírů sem také Jindra lepil listy různých stromů a keřů.

Každý z členů klubu měl na starosti vedení několika vývěsek. A vždycky na vývěskách něco přibýlo, takže o ně všichni jevíli stálý zájem.

Jak rádi chodili chlapi do své klubovničky U pudy, jak ji pojmenovali! Venku bušily do střech domů podzimní lijavce a vichry cloumaly střešními lávkami a zábradlíčky pro kominíky, ale tady bylo sucho, klidno a teplo. A zvláštní domácí útulnosti dodávala klubovně ještě směs vůní různých vařených a pečených jídel, která sem stoupala ze všech pater domu.

Jen málokdy byli chlapi vyrušeni při svých besedách nějakým obyvatel domů, který šel na pudy. Zpravidla to byla některá paní, jež tam nesla košík s prádlem. Hoši se vždy nabídli, že jí košík donesou až na pudy – a třebaže to bylo jen asi patnáct schodů a nebyla to vůbec žádná práce, získali si tak náklonnost téměř všech obyvatelů domů. Jen pan Myš na ně pořád hartusil.

Tady hráli hoši své klubovní hry, radili se o dalším programu klubu, někdy i tiše zpívali, prohlíželi kroniku, četli knížky, dumali nad vývěskami, připravovali nové věci pro desku ve výkladní skříni pana Humprejze, tady si společně psali a kreslili do svých deníků, opisovali si nové písničky a na Říšově opotřebované desce zasvěcovali Jindru do pravidel Fan-Tanu.

Kdo vlastně Fan-Tan vymyslel a v Řásnovce rozšířil, to byla záhada. Míra a Říša řekli o tom Jindrovi toto:

Kdesi ve vnitrozemí Řásnovky bydlel – nebo snad ještě bydlí – jakýsi chlapec Tonda Menčík. Ten kdysi četl nějakou knížku o dobrodružstvích v Číně a v té našel zmínku, že Číňané rádi hrají svou starobylou hru Fan-Tan.

V knížce nebylo ani slova o tom, jak se hra hraje a jak vypadá. Ale Tonda Menčík byl pravý podnikavý chlapec, o jaké není v Řásnovce nouze. A tak – protože se mu jméno Fan-Tan líbilo – začal přemýšlet, jak by sám takovou nějakou hru vynalezl, aby ji hráli všichni hoši a děvčata z celé Řásnovky.

Pořád prý kreslil různé plánky hry, přidával a měnil pravidla – a nedohotovenou hru pak jednou ukázal svému kamarádovi Hřivnasovi.

Hřivnas se do hry úplně pobláznil. Začal – napřed s vynálezcem Menčíkem – o hře přemýšlet a poradil prý také Menčíkovi, jak hru udělat ještě zajímavější. Nemlčel však a roztruboval kdekomu, že s Menčíkem připravují hru, jakou ještě nikdo nikdy nehrál, a ukazoval její nákresy každému, kdo byl ochoten se dívat.

Hra ho okouzila tak, že nakonec už žil jen prací pro ni. Stále přinášel nějaké nové nápady k jejímu zlepšení – a když s nimi Tonda Menčík nesouhlasil, byl Hřivnas mrzutý a uražený.

Nakonec se prý někde strašně pohádali, ba dokonce snad přitom padly i nějaké rány – a Hřivnas začal zdokonalovat hru na vlastní pěst, i když hra byla výhradně Menčíkovým vynálezem. Ale Hřivnas neměl příliš mnoho smyslu pro poctivost.

Pravidla hry se však časem přesto ustálila tak, že celá Řásnovka hrála Fan-Tan skoro úplně stejně. A nikdo už potom nevěděl, které pravidlo hry vlastně zavedl Tonda Menčík... Většina hochů a děvčat v Řásnovce ostatně ani nevěděla, kdo hru původně vynalezl. Nestarali se o to. Hlavní bylo, že Fan-Tan byl tady – a že to byla hra báječná, o jaké se jim dříve opravdu ani nezdálo!

Obchody s šicími potřebami byly obléhány hochy a děvčaty, kteří nakupovali stovky špendlíků s různobarevnými hlavičkami. Tyto špendlíky byly „bojovníky“, figurkami ve Fan-Tanu.

Ve hře byly tři strany vzájemně proti sobě zápasící: piráti, vzbouřenci a vojsko. Každá tato strana měla sto dvanáct bojovníků (špendlíků). Piráti měli zpravidla špendlíky černé, vzbouřenci žluté, vojsko červené. Bojovníci každé z těchto tří skupin byli zase ještě rozděleni na sedm druhů a každý tento druh měl jiné úkoly a jiná pravidla svého pohybu. Aby se od sebe odlišovali, měli pod svou barevnou hlavičkou navléknutá malá kolečka z různobarevných papírů. Co barva, to jiný druh, jiná „zbraň“.

Za každou ze tří stran mohl hrát jeden až sedm hráčů. Jeden hráč za jednu stranu však nehrál skoro nikdy, protože samotný by hru zvládl jen s největším vypětím.

Některé partie hry se táhly často několik dnů. Hráči odcházeli a svěřovali skupiny svých „bojovníků“ nově příchozím, kteří hru